N.o 17.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 7 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Nederlands toestand.

De regeringen zijn om de natien, niet de natien om de regering. — Die waarheid wordt thans zelfs door de Koningen erkend; maar hoe is het met de toepassing? Zij die betaald worden, dat zijn de magtigen, de gebieders, opgesierd met titels en linten, zij die betalen zijn de zwakken, zonder invloed en aanzien. — Wij willen niet het aanzien aan het gezag benemen; wij erkennen, dat naar mate de vereeniging grooter is, het gezag krachtiger moet zijn, maar wilden toch, dat men ook eenige achting betoonde voor hen, om wien het gezag alleen bestaat; wij wilden, dat de regering steeds hare zending voor oogen had, dat is om de meestmogelijke vrijheid aan orde te paren. Hieraan heeft men bij ons nooit gedacht. Men heeft niet berekend, dat verkwisting leidt tot vermeerdering van lasten, vermeerdering van lasten tot fnuiking van vrijheid en drukkende banden tot kwijning. — Men heeft niet berekend, dat regeer- en bemoei-zucht zonder noodzakelijkheid, dezelfde bedroevende uitkomsten hebben. —

Een staatsman behoort van deze beginselen doordrongen te zijn, alle zijne handelingen moeten er, als van zelve, het kenmerk van dragen. —

In Nederland heeft men lijnregt in strijd hiermede gehandeld, wij plukken er de wrange vruchten van. —

Men heeft gezegd, regeren, dat is alom agenten van het gezag hebben, dat is overal het gezag doen uitkomen, en het land overstroomen met lieden, die uit de rijks- of plaatselijke schatkisten worden beloond en met hoog klinkende titels en eereteekenen worden begiftigd; regeren is tevens te zorgen dat er geldmiddelen genoeg voorhanden zijn, om dien praal gaande te houden. —

Nu is er in alle vertering een beginsel van uitbreiding en in alle verkorting der vrijheid een beginsel van verkwijning en kwam men alzoo tot misrekening, en daar men niet op wilde klimmen tot de oorzaken en het kwaad niet in het hart wilde aantasten, kwam men van de eene misrekening tot de andere. —

Even als werkzaamheid en overleg uitkomsten opleveren boven onze verwachting, even zoo hebben de dwalingen der regering haar in ongelegenheden gebragt, welke niet waren voorzien, maar toch alleen als gevolgen van de beginselloosheid en onhandigheid der regering zijn te beschouwen. —

Door dit alles hebben wij in onzen leeftijd eene graduëele vermeerdering van lasten en van, de natuurlijke vrijheid belemmerende, banden gezien, welke thans tot die tergende hoogte is geklommen, dat zij letterlijk dreigt over te slaan, tot eene Oostersche dwingelandij. —

Alle onze Ministers van financien van 1813 af tot den dag van heden toe hebben zich tot hoofddoel gesteld, *de vermeerdering van ontvangsten*; al het overige was bijwerk en moest voor dat doel wijken. — Indien wij al die Ministers tot belijdenis der waarheid konden brengen, zij zouden moeten getuigen, dat hun geest steeds werkzaam was, om nieuwe voorwerpen van belasting uit te denken; dat zij met dat denkbeeld al wat hen omringde gadesloegen, er mede van hunne legerstede opstonden, er zich mede ter ruste begaven en er van droomden.

Van daar belastingen op de neringen, op bedienden en paarden, op vensters en schoorsteenen, op de vaste eigendommen en de huurwaarde, op onzen stoel en onze tafel, op de suiker en het zout, het gemaal en het geslagt, den wijn en het gedisteleerd, de zeep en den turf, op hetgeen het land inkomt en er uitgaat, op giften en nalatenschappen, op overdragt en gebruikgeving, op schuldbekentenis en kwijtschelding, op het regt, dat men doet gelden en het onregt, dat men ons aandoet, en dat alles ter verzekering van den ophef, met voorzorgen tegen ontduiking, welke den fabriekant, en den trafikant, den handelaar en deng eldschieter in hun bedrijf belemmeren en de genoegens des levens verstoren en verpesten. En nu het einde van dezen doolhof van belastingen, nog te korten en eindelijk het gruwelijkste wat denkbaar is, geheele miskenning van den bijzonderen eigendom. —

Weet men wel, wat men doet, als men aan de geheele natie vraagt, geef mij op wat gij bezit, de schatkist heeft behoefte, zij moet er een deel van hebben? Men maakt ons allen gelijk aan de arme weezen en oude lieden, die in een gesticht opgenomen, letterlijk niets bezitten, noch het leger, waar zij op rusten, noch het kleed, waarmede zij zich dekken, alles is bij hen gemerkt met het teeken van het gesticht; al wat wij na de invoering dezer wet zullen bezitten, daarop is gedrukt, het zegel van den staat, welke het op kan eischen, als de behoefte van den staat het vordert. En dan durft men spreken van opoffering en vaderlandsliefde; is het geene bespotting? —

Nog niet genoeg wetgevers! wetgevers!! Ja wel wetgevers, wetgevers naar uwe veroordeelen, nog niet genoeg; wat wij nooit onderzochten, wat wij niet onderzoeken wilden, dat moet worden nagegaan, dat moet worden geschat, dat moet op de schaal worden gelegd; de gift van den afgestorven vriend, het pand onzer eerste liefde, wat is het waardig in besnoeide guldens? Wij vroegen het ons nooit af; wij wilden het niet weten; de geringheid der waarde mogt ons ergeren; wat ging het ons aan, liever bedelden wij dan het te hooren waarderen, dan het af te staan. — Schatten zult gij het, zeggen de wetgevers, en gij moet er ons dank voor wijten, dat wij het niet stellen op den prijs, die gij er aan hecht. En toch wilt gij dat wij het vaderland lief hebben, waar men ons onze heiligste droombeelden ontrukt. —

Neen nog niet genoeg, wetgevers! Onze eer, onze zedelijkheid, staat op het spel; het geheim dat ons was toevertrouwd, de inbewaargeving, welke wij beloofd hadden aan niemand te openbaren, dat geheim, die beloften moeten wij schenden, zoo wil het art. 29 uwer barbaarsche wet. —

Wetgevers, ziet toe wat gij doet; gij hebt de magt in handen, maar de onwil der bloote lijdelijkheid is ook eene kracht en eer en pligt gaan boven de wet. —

D. C.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

NAPELS, den 20. Jauuarij. Gisteren morgen ontstond in het Dophana of tolhuis brand. In dit tolhuis heeft elk koopman een magazijn of winkel, waaruit hij zijne goederen haalt en alsdan eerst belasting of tol betaald. De brandspuiten konden uit hoofde van derzelver gebrekkigen toestand bijna niet werken, zoodat al de manufactuur goederen van den Duitschen koopman *Stedingh*, ter waarde van 100,000 ducaten, eene roof der vlammen werden. De goederen waren niet verzekerd, daar het verzekeren voor brand in Napels geheel onbekend is.

DUITSCHLAND.

— De *Elbinger Anzeigen* deelt het volgende mede: De eigenaar van eene verwerij, de heer *K*.... in Pruissich-Holland, had een meesterknecht, zekere *F*...., in dienst genomen, een man van 30 jaren, die verliefd werd op de 17 jarige dochter van zijnen heer. Deze zeide hem zijne dienst met de 14 dagen op. Den 21. Januarij wist *F*...., om middernacht, in de slaapkamer van de Jufvrouw te komen, gewapend met een scheermes, met oogmerk haar te vermoorden. In de duisternis bragt hij haar eene diepe wonde in den linker schouder en eene tweede langs den rug toe. Door haar geschreeuw om hulp, ontwaakten de huisgenooten, en nam de moordenaar de vlugt. Men deed een geneesmeester halen, die de wonden niet doodelijk vond. De dader had zich zelven om het leven gebragt.

ENGELAND.

DUBLIN, den 29. Januarij. Het groote proces vordert sneller, dan men had kunnen verwachten; in plaatse van al gedurig nieuwe vertragen uit nieuwe incidenten te zien voortspruiten, zijn niet alleen het pleidooi van den procureurgeneraal en het hooren der getuigen reeds afgeloopen, maar zijn ook alreeds eenige der pleidooijen ter verdediging gedaan.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 1. Februarij. Men verneemt, dat op Donderdag, 15. dezer, voor het Provinciaal Hof van Zuid-Holland zal teregt staan, *Antje van Harten*, oud 20 jaren, dienstmeid, laatst wonende te Aarlanderveen, die beschuldigd wordt: 1°. Van *moedwilligen Doodslag met voorbedachten rade gepleegd*; (*moord*) 2°. *Van diefstal ten huize van haren meester, tydens zy by. denzelven voor loon in dienst was, jegens eene mede dienstmeid aldaar inwonende en* 3°. *Van moedwillige brandstichting in een bewoond huis gepleegd.*

— In de Bredasche Courant vindt men eene advertentie, dat men zich bij de uitgevers van dezelve of bij den heer *Maris* te Antwerpen vervoegen kan, om ophelderingen over de voorwaarden, waarop men naar Texas kan vertrekken. Een jongman, ten minste 17 jaren oud, verkrijgt 320 acres land, bestaande in uitmuntende weilanden en bosschen, en een huisgezin 640 acres. Men behoeft zich slechts te voorzien van gereedschappen voor den landbouw, voor één jaar kleederen en eene kleine som geld. Voor een os betaalt men in Texas slechts 14 à 19 francs. voor een koe 20 à 23 francs. De beesten loopen er het gansche jaar door in de weide: katoen, suiker, aardappelen, tabak, tarwe, en bijna alle Europesche gewassen groeijen er zeer goed.

MENGELINGEN.

De buitengewone belasting.

(*Uit den Nederlandschen Spectator.*)

(*Vervolg van onze vorige.*)

Doch ook de *grondslag* is valsch, ook in dit opzigt is de voorgewende redding eene ijdele begoocheling. Indien die redding te bewerken ware, door op het papier het evenwigt tusschen uitgaven en inkomsten met een uit de lucht gegrepen cijfer daar te stellen, en daarvoor een van de tallooze belastingen, welke op het Nederlandsche volk in vroegere dagen ooit zijn toegepast, wederom op de rakelen: dan ware voorzeker die redding alreeds sedert lang voltooid. Daartoe werd waarlijk geene buitengewone staatkundige schranderheid of finantiele bekwaamheid gevorderd. Men behoefde niet ver te zoeken of hoog op te klimmen, om daarvoor precedenten te vinden. Men vond daartoe de wetten alreeds vooraf voor ieder' gegadigde in gereedheid gebragt, hetzij men heffingen op de bezittingen, hetzij men heffingen op de inkomsten, hetzij men naar dien maatstaf, afzonderlijk of vereenigd, geldleening of don gratuit, mogt verlangen. Ruim was dat veld, en in de keuze geene andere moeijelijkheid, dan *l'embarras de choix*. Zoo deerlijk is het Nederlandsche volk gevild en geplunderd, dat er niet ligtelijk eene fiscale *operatie* is, waaraan het niet te eeniger tijd is onderworpen, en de archiven der fiscaliteit zijn gelukkig niet vernietigd, en

voor allen die zich daarin willen oefenen, steeds toegankelijk. Alleen in het tienjarig tijdvak tusschen 1793 en 1803 ontmoeten wij een *20tal* dergelijke heffingen, ten gezamelijken bijdrage van 29½ pCt. op de bezittingen, en van 46 pCt. op de inkomsten, waarvan 7 pCt. op de op de eerste, en 36 pCt. op de laatste als don gratuit, terwijl voor de overige heffingen effecten tot 2, 2½, 3. 3½; 4 en meer pCt. zijn uitgegeven geworden. Zoo rijk is het arsenaal van fiscale wapenen, dat er alleen behoefte konde zijn aan iemand, die in de tegenwoordige gesteldheid van het land niet voor het gebruik daarvan angstvallig terugdeinsde. Toen de regering vroeger, juist door de heillooze ervaringen voorgelicht, de aanwending van dergelijke maatregelen als *Onzedelyk*, als *Verderfelyk*, als *onmogelyk* verwierp; toen uw tegenwoordige ambtgenoot daarin de bron zag van *Misrekening, Meineed, Zedeloosheid, Misnoegen, Ongeluk*; toen ROCHUSSEN veeleer verkoos af te treden; toen VAN DER HEIM verklaarde daartoe nimmer te kunnen besluiten toen andere onafhankelijke en vaderlandslievende mannen op die voorwaarde niet het beheer van 's rijks geldmiddelen wilden aanvaarden: was dit alles niet omdat het middel der buitengewone heffing onbekend was, maar omdat het bekend was. Het was bekend, welken heilloozen invloed die afpersingen hadden uitgeoef. hoe ongelijkmatig en drukkend hare uitwerkselen was gebleken, tot welke zedebedervende handelingen zij hadden aanleiding gegeven, hoe de uitkomst altoos beneden de raming was gebleven, hoe dikwerf zij de verwachting hadden teleurgest., welke regtmatige ontevredenheid zij hadden opgewekt, welke schromel. nadeelen zij hadden berokkend. Daarom en daarom alleen had niemand gewaagd, eene dier oude wetten van de Representanten van het Volk van Holland, van de Nationale Conventie, van het Uitvoerend Bewind of van het Staatsbewind, met doorhaling der woorden *Vryheid, Gelykheid en Broederschap*, (en niets voorzeker ware meer gemakkelijk,) *mutatis mutandis*, in eene nieuwe Nederl. wetsvoordragt te metamorphoseren, en onder de benaming van Redding aan de Staten-Generaal aan te bieden. Men bevroedde daarenboven, dat hetgeen, in de dagen van omwenteling naauwelijks mogelijk was, in gewone tijden onmogelijk zijn moest: dat eene proeve, welke het staatsligchaam vroeger ondergaan heeft, niet altoos veilig kan worden hernieuwd; dat de gesteldheid van zaken sedert bijkans eene halve eeuw in ieder opzigt veranderd is; dat de nationale welvaart nu meer dan ooit opbeuring vordert; dat de oorzaken zelve, welke 's lands gesteldheid hebben voortgebragt, eene herhaling van zulke middelen moesten ontraden. Maar men moest bovenal erkennen, dat sedert het tijdperk, waarin men tot zulke rampzalige geldheffingen de toevlugt heeft genomen de belastingen, die men de *gewone* pleegt te noemen, tot een zoo schrikbarende hoogte zijn opgevoerd, dat daardoor alreeds de aanwending van zulk eenen *buitengewonen* maatregel ondenkbaar was, welke derhalve, als onbestaanbaar met ons geheel belastingstelsel, moest worden verworpen, inzonderheid waar geene *buitengewone* ramp die aanwending konde regtvaardigen. Doch hetgeen op zich zelf alreeds de gedachte aan eene dergelijke heffing moest doen verwerpen, was de les der ervaring, dat die weg, eenmaal ingeslagen, nimmer weder konde worden verlaten. Schier alle die buitengewone heffingen op de bezittingen en op de inkomsten, waren telkens aangekondigd als slechts voor *Eenmaal* zullende plaats hebben, en telkens gevoelde men zich verleid of gedwongen, om de gedane belofte te verbreken. Elke proefneming van dien aard strekte om eene nieuwe proefneming uit te lokken, ieder dergelijk hulpmiddel om eene herhaling noodzakelijk te maken, en de wetenschap van de bezittingen en de inkomsten der ingezetenen, uit de vroegere nasporing telkens vergaderd, moest eene vernieuwde toepassing daarvan voorbereiden en vergemakkelijken, en het bestuur, meer en meer met de hulpmiddelen der burgers bekend, in stede van heilzame besparing, tot teugellooze geldverspilling bij voortduur aanzetten. Alle deze overwegingen hadden teregt de zedelijke *onmogelykheid* daargesteld, om maatregelen te verordenen, welke nimmer redding hadden aangebragt, en waarvan alleen de treurigste herinneringen zijn overgebleven.

De grondslag van het ontwerp is ook in ieder ander opzigt valsch: het cijfer der raming is hersenschimmig, het aangekondigde beginsel is onwaarachtig, de onderwerpen, waarop men de aanslag wil doen berusten, zijn denkbeeldig en daarvoor niet vatbaar. Geenen enkelen waarborg kan de min. voor de naauwkeurigheid zijner raming aanbieden: hij had even goed of even kwalijk de opbrengst op 15 of op 50 millioenen kunnen ramen, het aan de uitkomst overlatende, om de op niets gegronde gissing te bewaarheden of te logenstraffen, en voorbehoudens, om na den afloop van het algemeen *inquisitoriaal* onderzoek, bij eene volgende gelegenheid eene beter gestaafde berekening te leveren.

Wij noemden het aangekondigde beginsel onwaarachtig. De minister heeft daarbij eene stelling verkondigd, welke niet alleen tegen alle wetten, tegen de grondwet zelve lijnregt aandruischt, maar zelfs de eerste en eenvoudigste beginselen, waarop elke burgerlijke vereeniging rust, klaarblijkelijk verloochent. De minister heeft alle de individuële regten van de leden der groote maatschappij, welke wij Staat noemen, ontkend. Voor hem bestaan die regten niet: zij verliezen zich alle in het regt der maatschappij, op welke het lidmaatschap eene onbegrensde overdragt medebrengt. Het regt van bijzonderen eigendom is nogtans niet minder oud, niet minder heilig, dan het regt der maatschappij, het regt van den Staat. Die burgerlijke vereeniging, welke, allen bijzonderen eigendom vernietigende, de bezittingen van alle hare medeleden tot bezittingen van den Staat verklaarde, zoude of eene Platonische republiek, of eene meer dan Turksche alleenheerschappij vormen. Voor die verklaring deinsde echter een Nederl. minis. niet terug. Hij ontzag zich niet, om namens de regering te beweren, dat de bezittingen der individuen voor de schulden van den Staat waren verbonden; eene onteigeningsleer, welke geene wederlegging verdient, maar welke de waarde van het ministerieel gewrocht aanwijst, hetwelk door zulke stellingen moet worden geregtvaardigd. Doch redeneren wij in de hijpothese van den Min.: nemen wij aan, dat de bezittingen der ingezetenen, als staatsdomein, voor de schulden van den staat zijn verbonden. Welke zijn dan die bezittingen? En welke de ingezetenen, over wier bezittingen de staat aldus naar welgevallen mag beschikken?

Hier vooral vertoont zich in het gebrekkige van de grondslagen der wetsvoordragt de schromelijkste willekeur. De ontwerper treft bezittingen en personen, welke hij niet treffen mogt, welke hij niet treffen kan; personen welke niet meer bestaan, personen, welke buiten gebied en buiten bereik van den wetgever zich bevinden, personen, welke niets bezitten; goederen, die niet bestaan, nimmer bestaan hebben, en nooit dan alleen in het scheppend verbeeldingsvermogen van den ontwerpmaker hun bestaan zullen hebben; goederen, die alreeds vergaan en vernietigt zijn; goederen, die in andere handen zijn overgegaan. Te vergeefs zoude men onder de meest tirannieke verordeningen eene meer onregtvaardige, eene meer willekeurige, eene meer verfoeijelijke zoeken. De ontwerper heeft voor een oogenblik het denkbeeld van wetgevende almagt voor eene waarheid gehouden. Hij heeft vergeten, dat daardoor juist de uitvoering moet stuiten op tweeledig beginsel van *ongehoudenheid tot het onmogelijke*, en van *non-retroactiviteit*, beginsels die tegen alle wetgevende willekeur hunne onomstootelijke kracht, op den aard der zake gegrond, als eene noodwendigheid handhaven. Beveel, u met de wetgevende magt bekleed wanende, beveel, dat de man, die voor zich en zijn talrijk gezin dagelijks twee guldens verdient, beveel, dat hij, die twee guldens daags, voor de dagelijksche behoeften van het leven naauwelijks toereikend, over een geheel jaar berekene, en dat hij wederom dit jaarlijks bedrag tegen den penning 8 tot kapitaal brenge ten einde hij die nog nimmer ƒ 50. — bezat over dit denkbeeldig kapitaal van ƒ 5840. — aan de schatkist 1 en één half pCt. met ƒ 87.60 betale: schrijf dit in uwe wet, dit kan u niemand beletten; maar ik tart u het uit te voeren. Schrijft in uwe wet, dat de man, wien de vreeze voor uw beheer der Nederlandsche geldmiddelen het land heeft uitgedreven, en die zich in de maand December 1843 of Januarij 1844 met zijn vermogen buiten 's lands heeft begeven, desniettemin, gehouden zijn zal, over dit van uw gebied verwijderde vermogen de buitengewone heffing te ondergaan, gij kunt dit wederom in uwe wet schrijven, maar ik tart u het uittevoeren.

De ontwerper heeft de schennis van het eeuwige onveranderlijk beginsel van *non-retroactiviteit* verder gedreven, dan waarvan immer in de geschiedenis der wetgeving van eenig volk het voorbeeld was gegeven. Hij heeft hierin gehandeld, als ware dit beginsel slechts eene vinding van het regtsgeleerd vernuft, door eene andere vinding te vervangen, of een willekeurig voorschrift der wet, door eene andere wet willekeurig te herroepen. Bezorgd, dat geen persoon aan de werking der Reddings-wet mogt ontsnappen, heeft hij in art. 18 voor de *personen* eenen *termyn* bepaald. Geene verplaatsing, geene landverhuizing na den 1. December 1843 wordt door den ontwerper gedoogd, om de werking zijner verordeningen te ontgaan.

(Vervolg hierna.)

INGEZONDEN STUKKEN.

Eruditio Musica te Rotterdam,

6e. Concert 1. Februarij 1844.

Derde, en voor de eerste maal opgevoerde sinfonie van FELIX MENDELSSOHN BARTHOLDY. Vermoedelijk een meesterstuk van originaliteit, kunst en schoonheid; wij zeggen *vermoedelyk*, dewijl wij niet vermetel genoeg durven zijn, na eene eerste kennismaking, er eenig beslissend oordeel over te vellen; te minder daar de inderdaad groote en wereldberoemde autheur, eene geheel nieuwe vlugt genomen — en een ongehoorden stijl gekozen heeft, en daarbij rijthmus en melodij, met eene sterke, veelligt overspanne instrumentatie, laat hand aan hand gaan. PLEIJEL, WRANITZKY, GYROWETZ en anderen, hebben een geheel nieuw sinfoniegebouw aangelegd. HAYDN, MOZART, BEETHOVEN, KROMMER, RIES, SPOHR, FESCA, ANDRÉ, DE ROMBERGEN etc. etc., hebben het verruimd, opgetrokken, gestoffeerd en, voor de allerbekoorlijkste mededinging der blaas-instrumenten, toegankelijk gemaakt; de latere meesters timmeren al hooger en hooger; het gebouw zal ten laatste instorten! De ouverture tot de opera «*il valentendo*" van den jeugdigen, vaderlandschen componist, D. DE KONING, door de maatschappij « tot bevordering der toonkunst," bekroond en uitgegeven was, tot het tweede ensemble-stuk van het concert, gekozen; een aanzienlijk auditorium heeft haar gehoord en . . . . « *de maatschappy tot nut van het algemeen*" mogt, ten allen tijde, roemdragen, op een bestuur, uit mannen zamengesteld van ondervinding en ervarenis, die, in alle vakken en takken van kennis, geleerdheid, kunst en wetenschap, practisch en theoretisch waren ingewijd; kan de maatschappij, « *tot bevordering der toonkunst*," met betrekking tot de edele kunst die zij voorstaat, ook op een zoodanig hoofd-bestuur bogen? Wij beantwoorden deze vraag niet ontkennend, maar betwijfelen evenwel, of de WILMS, BERTELMS, HANSSENS, SPOHR'S, MELJER BEER, MENDELSSOHN'S en andere bevoegde kunstregters, zich in deszelfs midden bevinden. Men bekroont, geeft uit, vreemde bladen loven en prijzen hetgeen bekroond en uitgegeven is; en op den keper beschouwd, wat is er dan eigenlijk bekroond? Wat is er dan eigenlijk uitgegeven? Het valt zeer gemakkelijk den een of anderen de kroon op het hoofd te drukken, maar, onder dat eer- en onderscheidings-teeken, behooren genie en wezenlijke verdiensten te schitteren. Men kent (in 1835) FAMY'S sinfonie den lauwer der overwinning toe en doemt het werk tot vergetelheid; men loont de sinfonien van den werkzamen en knappen HUTSCHENRUYTER met prijs en eermetaal, en bij feestelijke gelegenheden, heeft men den gelukkigen inval, met SCHUMAN, wiens sinfonie, wel is waar, een rijkdom van trotsche en zeldzame denkbeelden en figuren bevat, maar zeer arm aan schoon klank, bloemrijkheid, duidelijk- en bevalligheid te houden is, en MARSCHNER te voorschijn (de ouverture van F. RIES, allen lof en eer!) (1) Wij willen nogthans niet ontveinzen de weinige waarde, welke wij voor ons, aan *nationale* musicalien, *nationale* toonkunstenaars of *nationalen* musiek-vorm hechten. Mogten alle welke, voor dit veronderstelde volksbelang, slaag op slaag, met zoo veel ijver in de bres springen, eindelijk begrijpen en inzien, dat *geen* hunner kleedings-stukken, veelligt niet eens het garen waarmede dezelve gehecht of genaaid zijn, een vaderlandschen oorsprong hebben; of, door nijvere Hollandsche handen zijn vervaardigd; dat bijna alles wat ons omringt en tot de gemakken en behoeften des levens wordt vereischt, door den buitenlander, wordt aangevoerd; dat de vreemdeling ons dagelijks uitzuigt en uitmergelt, of ons reeds uitgezogen en uitgemergeld heeft, dat hij, even als een Lynx, onzen handel beloert en hem naar zijn land sleept en wij, als het ware, even als de ijsbeer in den winter, van eigen vet teeren; mogten deze heeren, zich *by dat alles*; in 's hemels naam, maar met *vreemde* noten en *vreemde* virtuozen vergenoegen en bouche close houden, ten einde zich niet bespottelijk te maken. In landen die nog eenigermate, om de as van eenen republikeinschen regerings-vorm, wentelen, behoort *overmaat* van *kunstenmakery* niet altijd tot de gangbare munt. De edele toonpoesij is, daarenboven, wereldburger en verre boven het kleingeestige barrieren-stelsel verheven; overigens hebben de vreemden ons tot leermeesters verstrekt, en wij zijn zedelijk verpligt de goede diensten te erkennen, door een' Lebeck, MUHLENFELD en meer, gezwegen dat *vreemde* werken de eeuwige modellen tot navolging blijven hunner medestanders, aan den Nederlandschen, musiek-helicon bewezen; de waarheid dezer bewering dwing al te zigtbaar, door het floers eener kwalijk geplaatste eigenliefde, en noopt ieder welmeenend voorstander der toonkunst, tot dankbaarheid. De *Euryanthe* van C. M. VON WEBER en de *Colporteur* van ONSLOW, hebben het 3e en 4e ensemble-stuk uitgemaakt. De eerste is een eik, welke den eeuwigen storm der smaakwisseling het hoofd biedt; de andere eene bloem, die ofschoon door heiligschennende handen beleedigd, onverwelkt blijft en niets van de schoonheid harer leest verloor, of in kleurengeur verminderd is. In een air uit CIMAROSA'S « *matrimonio segretto*, een Do uit de opera « *la juive*," waarvan het orchest-accompagnement en het geleide der directeurs, bijzonder hebben uitgemunt, en in liederen van VEIT en D. KONING, heeft het vocale gedeelte van het concert bestaan. De vaderlandsche toonzanger TUYN van Amsterdam droeg dezelve voor: zeldzame, geene onaardige en eenigzins kittelachtige stem; van het *geheime huwelyk*, heeft de heer TUYN weinig aan het daglicht gebragt hetwelk eenige melding waardig is, als KRAMER hadden wij ZEd. meer tragisch, energisch, en minder pathetiek of geaffecteerd gewenscht; de liederen waren treurig behalve het laatste, niet in de programma vermeld, hetwelk nogthans weinig te beteekenen had. Miss ROBENA ANNA LAIDLAW heeft onderscheidene zeer fraaije en kunstmatige stukken op de piano voorgedragen; een lief, vaardig spel met duidelijkheid en uitdrukking vereenigd. Na het laatste obligaat-stuk, variatien op een thema favoite uit de opera *Moïse*, riep het publiek deze bekoorlijke virtuoze terug. Miss LAIDLAW schijnt de gepersonificeerde musiek-muse te zijn, wanneer zij, met hare zilveren vingers, de klavier-toetsen in beweging brengt. Eene beschrijving schiet te kort, men moet haar zien en hooren. De uitvoering der nieuwe *Mendelssohnsche* sinfonie is niet ongelukkig uitgevallen; die van WEBERS en ONSLOWS ouverturen, heeft volkomen aan de verwachting beantwoord; nog *twee* concerten, en *Eruditio Musica* zal zijne gewone zomer-rust insluimeren!

BEMOL.

(1) De ensemble-stukken, bij gelegenheid van de inwijding der nieuwe zaal in de societeit *Harmonie* te Rotterdam, door het orchest uitgevoerd, bestonden, in een sinfonie van R. SCHUMANN, ouverture van MARSCHNER en ouverture solemnele van FERD. RIES.

ADVERTENTIEN.

§ § § Met primo Mei aanstaande te Huur of te Koop, een WOONHUIS met ERF, met daarnevens staand SLAGTHUIS met Koe- en Paardenstal, in eene der beste standen der Stad Vlissingen. Te bevragen bij *J. C. BEBELAAR*, in de St. Jacobstraat, Wijk F. No. 77.

§ § § Met permissie van het Stedelijk Bestuur alhier zijn de Ondergeteekenden voornemens, met medewerking van Heeren Liefhebbers en Meesters, twee VOCALE- en INSTRUMENTALE CONCERTEN te geven, waarvan de lijsten in circulatie zijn.

DE FAMILIE BEKKER.

§ § De Stadsdrukkers *J. C.* en *W. ALTORFFER*, te MIDDELBURG, geven uit, en hebben bij hen en verder alom verkrijgbaar gesteld:

MIDDELBURGSCHE NAAMWIJZER,

OF

Jaarboekje voor de Stad Middelburg.

1844.

De Prijs is ƒ 0,85; gebonden in groen pergament, met Almanak enz. ƒ 1,20.

Dezelve bevat voornamelijk: I. Koninklijk Huis. II. Staats-Ambtenaren en Hooge Collegien des Rijks. III. Gewestelijk Bestuur der Provincie, met deszelfs Administratieve Commissien en Collegien IV. Regterlijke Collegien en Ambtenaren in Zeeland, met de Teregtzittingen van het Provinciaal Geregtshof, de Arrondissements-Regtbank en het Kanton-geregt te Middelburg. V. Militair Bestuur, Marine en Loodswezen. VI. Consuls en Agenten van Buitenlandsche Mogendheden in en voor de Provincie Zeeland. VII. Stedelijk Bestuur met al deszelfs Ambtenaren en Collegien; benevens het Tarief der Plaatselijke Belastingen te Middelburg. VIII. Middelen en Vervoer, als: de Posterijen in Zeeland, de Stoomvaartuigen op Rotterdam, Gorinchem, Breskens en Antwerpen, de Beurtschepen, verschillende Diligence-diensten in de Provincie met de uren van vertrek, Tarieven, enz. Postwagens, enz. IX. Wetenschappelijke, weldadige en andere Inrigtingen binnen deze Stad. X. De Stedelijke en Plaatselijke Besturen in de Provincie, met derzelver Bevolking. XI. De Dienstdoende en Rustende Schutterijen in Zeeland. XIII. De Veldwachters binnen deze Provincie. XII. Afstandswijzer der meeste Gemeenten van de vijftien in het hoofd der Tafel genoemde Steden.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 6. Februarij. Sedert den 5. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Isabelle, J. Douwes, Hull, stukgoed, Etile, P. Hansen, Charleston, katoen; The Boder, G. Hansen, Pillau, rijst; Mentor, T. Marchal, Hull, katoen en ander.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen, en van deze reede naar zee gezeild.

The Droma, J. Tomas, Londen, schors, la Jeune Clemenc, J. Weijerts, Hull, vlas, Diana, J. Nots, Sunderland, Emma, E. Mussche, St. Thomas, beide ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN DIEREN.